

ÖTÖS
FOGAT

Enid Blyton

KALAND

A KINCSES SZIGETEN

ENID BLYTON
KALAND A KINCSES
SZIGETEN

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

A MEGLEPETÉS

– Anya, hol töltjük a nyári vakációt? – kérdezte Julian a reggelinél. – Ugye, az idén is Polseath-be megyünk?

– Attól félek, nem – sóhajtottanya. – Sajnos, már egész nyárra foglalt.

A három gyerek csalódottan nézett össze az asztal fölött. Annyira szerették azt a polseath-i házat! A part olyan csodás arrafelé, a víz pedig nagyon kellemes.

– Fel a fejfel! – vigasztalta őket az apjuk. – Biztos vagyok benne, hogy találunk valami jó kis helyet nektek. Egyébként mondta már anyátok, hogy az idén nem tartunk veletek?

– Jaj, ne – nyafogott Anne. – Ó, anya... ez igaz? Tényleg nem jöttök velünk nyaralni? Mindig együtt szoktunk menni.

– Nos, apa azt szeretné, hogy Skóciába utazzak vele – válaszolta anya. – Csak mi ketten! És mivel ti már elég nagyok vagytok, és tudtok magatokra vigyázni, arra gondoltunk, hogy nektek is izgalmas, ha egyedül mehetek nyaralni. De így, hogy Polseath-ben telt ház van, nem igazán tudom, hova is küldjelek titeket.

– Mi a helyzet Quentinnel? – kérdezte apa hirtelen. Quentin a testvére volt, a gyerekek nagybátyja. Igaz, ők

csak egyszer látták, és akkor eléggé megijedtek tőle. Nagyon magas, mogorva ember volt, igazi művelt tudós, aki minden idejét a tanulmányaival tölti. És a tenger mellett lakott. Ennél többet nem is nagyon tudtak róla a gyerekek!

– Quentinnel? – anya lebiggyesztette a száját. – Hát ő meg hogy jutott eszedbe? Nem hinném, hogy olyan nagyon szeretné, hogy gyerekek nyüzsögjenek körülötte abban a kis házban.

– A napokban találkoztam Quentin feleségével valami üzleti ügyben – mondta apa –, és azt hiszem, elég rosszul megy a soruk. Fanny nem titkolta, mennyire örülne, ha akadna egy-két ember, aki odaköltözne hozzájuk egy időre, hogy egy kis pénzhez jussanak. Tudod, a tenger mellett van a házuk. Szerintem a helyet pont gyerekeknek találták ki. Fanny nagyon kedves asszony, a gyerekek igazán jó kezekben lennének.

– Az igaz. Ráadásul nekik is van egy gyerekük, ha jól emlékszem. Hogy is hívják? – tűnődött anya. – Valami fura neve van. Megvan, Georgina! Azt hiszem, úgy tizenegy éves lehet.

– Annyi, mint én – mondta Dick. – Nahát, ha elgondolom, hogy van egy unokatesónk, akit még soha nem láttunk... Jó magányos lehet ott egyedül. Nekem itt van Julian és Anne, akikkel játszani lehet, de Georgina tök egyedül van. Szerintem örülne nekünk.

– Hát, Fanny nénikétek szerint Georgina örülne egy kis társaságnak – helyeselt apa. – Lehet, hogy tényleg az lenne a megoldás, ha felhívnánk Fannyt, hogy odamehetnek-e a gyerekek. Fannynak segítséget jelentene, Georginának lenne kivel játszania a szünidőben, mi pedig nyugodtak lehetnénk, hogy ti hárman biztonságban vagytok.

A gyerekek pillanatok alatt fellelkesültek. Tényleg, milyen jó is lenne elutazni valahová, ahol még sosem jártak, és együtt vakációzni egy új unokatesóval.

– Vannak arrafelé kövek, sziklák meg homok? – kérdezte Anne. – Szép a hely?

– Nem nagyon emlékszem rá – vallotta be apa. – De biztos izgalmas lesz. Szerintem imádni fogjátok! Kirrin-öbölnek hívják a helyet. Fanny nénétek egész életében ott lakott, és semmi pénzért nem költözne el onnan.

– Hú, apa, akkor hívd fel gyorsan Fanny nénit, és kérdezd meg, hogy mehetünk-e hozzá! – kiáltott fel Dick. – Úgy érzem, egyszerűen ez az a hely, amit keresünk. Olyan kalandosnak tűnik.

– Ó, de hát te mindig ezt mondd, akárhová is mész! – nevetett apa. – Rendben van, most rögtön telefonálok, aztán meglátjuk, mi lesz.

Mindannyian befejezték a reggelit, és türelmetlenül várták, hogy apa telefonáljon. Az előszobából behallatszott, ahogy tárcsázni kezd.

– Remélem, nyert ügyünk lesz – toporgott Julian. – Kíváncsi vagyok, milyen ez a Georgina. Muris név, nem? Nem kifejezetten lányos, inkább fiúnév. Szóval tizenegy éves. Egy évvel fiatalabb, mint én, ugyanannyi idős, mint te, Dick, és egy évvel idősebb, mint te, Anne. Szerintem egész jól illik közénk. Biztos nagyon jól el tudnánk ütni együtt az időt mi négyen.

Apa körülbelül tíz perc múlva visszajött, és a gyerekek rögtön tudták, hogy máris mindent elrendezett. Körbenézett, és mindenkire rámosolygott.

– Na, el van intézve – közölte. – Fanny nénétek el van ragadtatva az ötlettől. Azt mondja, rettentően jót fog tenni Georginának, ha lesz végre társasága, mert nagyon

magányos a kislány, és mindig egyedül megy minden-
hová. Fanny örömmel vigyáz mindhármótokra. Csupán
csak annyi a kérése, hogy legyetek óvatosak, és ne zavar-
játok Quentin bácsikátokat. Nagyon keményen dolgozik,
és nem veszi túl jó néven, ha megzavarják.

– Olyan csendben leszünk, hogy a szavunkat sem lehet
majd hallani – fogadkozott Dick. – Becsszóra! De tényleg!
Jaj, de klassz! Jaj, de klassz! Mikor indulunk, apu?

– Jövő héten, ha anyátok el tud készülni addigra –
mondta apa.

Anya bólintott. – Persze, nem kell túl sok mindent ösz-
szekészíteni nekik, csak fürdőruhát, trikókat, sortot, né-
hány pulcsit.

– De jó is lesz megint sortot hordani! – Anne körbe-
körbe táncolt örömeiben. – Elegem van abból, hogy isko-
laköpenyben kell járni. Rövidnadrágot akarok meg fürdő-
ruhát, és úszni akarok, meg hegyet mászni a fiúkkal.

– Hát, nemsokára kezdheted is – mondta anya, és ne-
vetett. – Ne felejtsd el összekészíteni a játékokat meg a
könyveket, amiket magaddal akarsz vinni, jó? De ne túl
sokat, kérlek, mert ott nem lesz annyi hely.

– Mint tavaly, amikor mind a tizenöt babáját magával
akarta hozni – csúfolódott Dick. – Emlékszel, Anne? Elég
nevetséges voltál!

– Nem, egyáltalán nem voltam – Anne elvörösödött.
– Szeretem a babáimat, és egyszerűen nem tudtam eldön-
teni, melyiket vigyem magammal... úgyhogy arra gondol-
tam, elviszem az összeset. Nincs ebben semmi vicces!

– És arra emlékeztek, mikor két évvel ezelőtt meg a
hintalovat akarta elhozni? – vihogott Dick.

Anya közbeszólt. – Tudod, én emlékszem egy Dick
nevű kisfiúra, aki egyszer egy játékmackót, három

plüsskutyát, két játékmacskát és a kedvenc majmát készítette elő, hogy Polseath-be vigye.

Dicken volt a sor, hogy nyakig vörösödjön. Rögtön témát váltott.

– Apa, vonattal vagy autóval megyünk? – kérdezte.

– Autóval – mondta apa. – Csak bedobálunk mindent a csomagtartóba. Nos, akkor mit szóltok a keddhez?

– Nekem megfelel – mondta anya. – Akkor levisszük a gyerekeket, időben vissza is tudnánk jönni, hogy szépen, ráérősen bepakoljunk magunknak is, aztán indulhatnánk Skóciába. Legyen akkor a kedd.

Úgyhogy megegyeztek a keddben. A gyerekek türelmetlenül számolgatták a napokat, és Anne minden este kiikszelt egyet a naptárban. Nagyon hosszúnak tűnt a hét, de végül eljött a várva várt nap. Dick és Julian, akik közös szobában laktak, majdnem egyszerre ébredtek fel, rögtön kilestek az ablakon.

– Hurrá! Gyönyörű napunk van! – kiabálta Julian, miközben kiugrott az ágyából. – Nem tudom, miért, de valahogy mindig nagyon fontos, hogy a nyaralás első napján süssön a nap. Ébresszük fel Anne-t!

Anne a szomszéd szobában aludt, Julian berohant, és felrázta. – Kelj fel! Kedd van! És süt a nap!

Anne azonnal felébredt, és boldogan Julianre nézett. – Na végre! – mondta. – Azt hittem, már soha nem lesz kedd. Jaj, olyan izgalmas nyaralni, ugye?

Rögtön reggeli után bepakoltak. Nagy autójuk volt, úgyhogy minden kényelmesen elfért benne. Anya elől ült apával, a három gyerek mögöttük, a lábuk két bőröndön. Az autó hátuljában, a csomagtartóban mindenféle apróság között egy piknikkosár is állt. Anya tényleg úgy érezhette, hogy semmit nem felejtettek el.

Végigarasztottak a forgalmas londoni utakon, aztán ahogy a várost hátrahagyták, egyre gyorsabban haladtak. Hamarosan sík vidékre értek, az autó nagy iramban falta a mérföldeket. A gyerekek énekelgettek, mint mindig, mikor boldogok voltak.

– Mindjárt piknikezünk, ugye? – kérdezte Anne, mert hirtelen megéhezett.

– Igen – mondta anya. – De azért várjunk még egy kicsit. Még csak tizenegy óra. Fél egynél korábban nem kéne ebédelnünk, Anne.

– Ó, te jó ég! – siránkozott a kislány. – Addig biztos nem bírom ki, éhen halok!

Úgyhogy anya adott neki egy kis csokit, amit elégedetten majszolt el hátul a fiúkkal, miközben az elsuhanó hegyeket, erdőket és mezőket nézték.

A piknik pompásan sikerült. Egy hegy tetején lévő lejtős tisztáson költöttek el, ahonnan egy napsütötte völgyre láttak. Anne-nek nem nagyon tetszett az a nagy, barna tehén, ami egészen közel jött, aztán meg csak bámult rá. De aztán elkullogott, amikor apa rászólt. A gyerekek farkasétvágygal ettek, és anya rájött, hogy a délután kénytelenek lesznek keresni valahol egy teaházat, mert nemcsak az ebédre szánt szendvicsek fogytak el, hanem az uzsonna is.

– Mikorra érünk Fanny nénihez? – kérdezte Julian, miután a legutolsó szendvicset is befalta, és még mindig tudott volna enni.

– Úgy hat óra tájt, kis szerencsével – felelte apa. – Mielőtt tovább indulnánk, nem akarjátok kicsit megtornáztatni elgémberedett tagjaitokat? Még jó sokat autózunk estig.

A kocsi gyorsan suhant a végtelen országúton. Mire eljött az uzsonnaidő, a három gyerek már teljes lázban égett.

– Mindjárt itt a tenger – fészkelődött Dick. – Ide érzem az illatát.

Igaza lett. Az autó felkapaszkodott egy hegyoldalra, és a szemük elé tárult a ragyogó, kék tenger. Nyugodt volt és sima az esti napsütésben. A három gyerek egyszerre kiáltott fel.

– Ott van!

– Ugye, milyen csodálatos?

– Jaj, én most rögtön fürdeni akarok!

– Most már húsz percbe sem telik, és elérjük a Kirrin-öböl – mondta apa. – Jó időt futottunk. Már nemsokára megérkezünk. Az öböl elég nagy egyébként. És van ott egy kis sziget is a bejáratnál.

A gyerekek az öblöt lesték, miközben az autó végighaladt a part mentén. Aztán Julian felkiáltott.

– Ott van! Ez már a Kirrin-öböl lesz! Nézd, Dick! Ugye milyen kék és csodálatos?

– És nézd azt a kis sziklás szigetet, ami mintha az öböl bejáratát őrizné! – mutatott ki az ablakon Dick. – De szeretnék elmenni oda!

– Hát, én biztos vagyok benne, hogy el fogsz oda jutni – mondta anya. – Most pedig gyérünk, keressük meg Fanny néniék házát! Kirrin-villának hívják.

Nem telt bele sok idő, és már oda is értek. Az öbölre néző alacsony sziklapárkányon állt a meglehetősen öreg, fehér kőből épült, nagyméretű ház. Az eleje rózsával befuttatva, a kertje pedig tele virágokkal.

– Nos, ez lenne hát a Kirrin-villa – mondta apa, miközben leparkolt az autóval. – Biztos van vagy háromszáz éves! Merre lehet vajon Quentin? Hahó, odanézzetek, itt jön Fanny!

A FURCSA UNOKATESTVÉR

Fanny néni már várta őket, s ahogy meglátta a ház elé kanyarodó autót, már futott is kifelé az öreg fakapun. A gyerekek első látásra megkedvelték.

– Isten hozott Kirrinben! – kiabálta. – Annyira boldog vagyok, hogy végre láthatlak titeket! Hogy milyen nagyok már a srácok!

Mindenki körbepuszilt mindenkit, aztán a gyerekek bementek a házba. Tetszett nekik. Öregnek és valahogy titokzatosnak tűnt, a bútorzat is régi volt és nagyon szép.

– Hol van Georgina? – nézett körbe Anne ismeretlen unokatestvéréért keresve.

– Jaj, az a komisz leányzó! Kértem, hogy várjon meg titeket a kertben – mondta a nagynéni. – Most meg elment valahova. El kell mondanom, gyerekek, hogy George-ot eleinte talán kicsit nehezen fogjátok megérteni. Tudjátok, eddig mindig egyedül volt, és lehet, hogy kezdetben nem örül majd annak, hogy itt vagytok. De ti ne törődjetek semmivel, majd elrendeződnek a dolgok. Már csak George miatt is nagyon örültem, hogy eljöttök hozzánk. Nagyon nagy szüksége van társaságra. Olyanokra, akikkel játszani tud.

– Fanny néni „George”-nak hívja? – Anne nagyon meg volt lepődve. – Azt hittem, Georgina a neve.

– Ez így is van – válaszolta a nagynéni. – De George utál lánynak lenni, ezért kell George-nak hívnunk, mint-ha fiú lenne. Ez a komisz leányzó meg sem hallja, ha GeorGINának szólítjuk.

A gyerekek egyre érdekesebbnek találták ezt a GeorGINÁT. Alig várták, hogy előkerüljön. De hiába lesték, nem jött. Helyette viszont hirtelen felbukkant Quentin bácsikájuk. Nagyon különösen festett: nagyon magas, sötét hajú férfi volt, széles homlokán elég haragos ráncokkal.

– Szervusz, Quentin! – köszöntötte apa. – Milyen régen nem láttalak! Remélem, ez a három gyerek nem fog nagyon zavarni a munkádban.

– Quentin egy nagyon nehéz könyvön dolgozik – mondta gyorsan Fanny néni. – De átköltöztettem egy másik szobába a ház túlsó oldalára, ahol teljesen egyedül lehet. Úgyhogy nem hinném, hogy bárki is zavarná.

A nagybácsi megszemlélte a három gyereket, és bólintott. A ráncok végig ott morcoskodtak a homlokán, így aztán mindannyian félték tőle egy kicsit. Örültek, hogy a ház egy jó távoli zugában fog dolgozni.

– Hol van George? – kérdezte mély hangon a bácsi.

– Megint elment valahova – bosszankodott Fanny néni. – Megmondtam neki, hogy maradjon itt, és ismerkedjen össze az unokatestvéreivel.

– Már nagyon itt az ideje, hogy kicsit elbeszélgessek vele – morogta Quentin bácsi. A gyerekek nem igazán értették, hogy most viccel, vagy nem. – Nos, gyerekek, remélem, jól érzitek majd itt magatokat, és remélem, tudtok tenni valamit annak érdekében, hogy George-nak megjöj-jön a józan esze!

Annyi szoba nem volt a Kirrin-villában, hogy anya és apa is ott maradjanak éjszakára, úgyhogy ők egy gyors

vacsora után el is mentek. A közeli városban aludtak egy szállodában, és mivel másnap már rögtön reggeli után vissza akartak autózni Londonba, még aznap este el is búcsúztak a gyerekektől.

Georgina azonban ekkorra sem került elő. – Sajnálom, hogy nem találkozhattunk Georginával – mondta anya. – Mondjátok meg neki, hogy pusziljuk, és hogy reméljük, jól kijön majd Dickkel, Juliannel és Anne-nel.

Aztán anya és apa elmentek. A gyerekek kicsit magányosnak érezték magukat, miközben nézték a nagy autót, ahogy eltűnik a kanyarban, de Fanny néni felvitte őket az emeletre, megmutatta a szobáikat, és hamar megfeledeztek az előbbi bánatukról.

A két fiú együtt aludt a ház legfelső részén, egy lejtős mennyezetű manzárdszobában. Pazar kilátás nyílt innen az öbölre. A fiúk őszintén el voltak ragadtatva. Anne Georginával osztozkodott egy kisebb szobán, amelynek ablakai a ház mögött lévő mocsárra néztek ugyan, ám az egyik oldalsó ablak itt is a tengerre nyílt, úgyhogy Anne nagyon meg volt elégedve. Szép szoba volt, piros rózsafekék bólogattak be az ablakon.

– Remélem, Georgina is jön mindjárt – mondta Anne a nagynéninek. – Már nagyon kíváncsi vagyok rá, hogy milyen.

– Nos, hát ő elég furcsa leányzó. Néha nagyon komisz és goromba is tud lenni, de a szíve mélyén kedves, nagyon hűséges és abszolút megbízható. Ha egyszer összebarátkoztok, mindig a barátod marad... de azért elég nehezen barátkozik, amit nagyon sajnálok.

Anne váratlanul óriásit ásított. A fiúk dühösen néztek rá, mert tudták, mi következik. És úgy is lett!

– Szegény Anne! Milyen fáradt vagy! Most rögtön mindenki menjen az ágyába, aztán jó éjszakát! Legalább üdén és frissen ébredtek holnap – mondta Fanny néni.

– Anne, te *tényleg* nem vagy komplett! – mérgelődött Dick, mikor a nagynéni kiment a szobából. – Nagyon jól tudod, milyen cirkuszt csapnak a felnőttek, mihelyst elásítjuk magunkat. Még le akartam menni kicsit a tengerpartra.

– Annyira sajnálom – mondta Anne. – Valahogy nem tudtam magamban tartani. És egyébként *te is* itt ásítasz, Dick, és Julian is!

És tényleg ásítottak. Olyan álmosak voltak a hosszú úttól, amennyire csak lehetett. Titokban már mindannyian arra vágytak, hogy ágyba bújjanak, és becsukják a szemüket.

– Kíváncsi vagyok, merre lehet ez a Georgina – tűnődött Anne, miután jó éjt kívánt a fiúknak, és elindult a saját szobájába. – Elég furcsa lány, nem is köszöntött minket, mikor megérkeztünk, meg vacsorázni se jött be, és még mindig nincs sehol! Végül is az én szobámban alszik – jó ég tudja, mikor jön!

Mindhárman gyorsan mély álomba merültek. Mire Georgina megérkezett, már nem hallották, ahogy kinyitja Anne ajtaját. Nem hallották, ahogy levetkőzik, és fogat mos. Nem hallották az ágy nyikorgását, ahogy belefekszik. Olyan fáradtak voltak, hogy az égvilágon semmit sem hallottak, míg a reggeli nap fel nem ébresztette őket.

Mikor Anne kinyitotta a szemét, először nem is tudta, hol van. Csak feküdt a kis ágyában, rácsodálkozott a lejtős plafonra és a nyitott ablakon bebólogató piros rózsákra – és akkor hirtelen minden eszébe jutott! – A Kirrin-öbölben vagyok! És szünidő van! – mondta magában, és nagy élvezettel nyújtózkodni kezdett.

Aztán átnézett a másik ágy felé. Egy másik gyerek ágy-neműbe gabalyodott alakjából nem látott mást, csak a boglyas feje tetejét. Mikor az alak kicsit mocorogni kezdett, Anne megszólalt.

– Nahát! Te vagy Georgina?

A gyerek felült a szemben lévő ágyon, és Anne-re nézett. Nagyon rövid, göndör haja volt, majdnem olyan rövid, mint a fiúknak. Az arca napbarnított, tiszta kék szeme nefelejcsként ragyogott. De a szája sarkát durcásan biggyesztette, és úgy ráncolta a homlokát, mint az apja.

– Nem – válaszolta. – Nem vagyok Georgina.

– Ó! – mondta Anne meglepetten. – Akkor ki vagy?

– George vagyok – közölte a lány. – Csak akkor figyeljek oda, ha George-nak hívsz. Utálok, hogy lány vagyok. Nem is leszek az. Nem szeretem a lányos dolgokat. Azok tetszenek, amiket a fiúk csinálnak. Jobban mászkok sziklát, mint bármelyik fiú, és gyorsabban is úszok. És olyan jól kormányzom a csónakot, mint bármelyik halász ezen a parton. George-nak kell hívnod. Akkor majd szóba állok veled. Egyébként meg nem.

– Ó – Anne azon gondolkozott, milyen különleges is az új unokatestvére. – Rendben van. Nekem mindegy, hogy szólítalak. A George szerintem szép név. A Georgina meg nem is nagyon tetszik. Egyébként is úgy nézel ki, mint egy fiú.

– Tényleg? – kérdezte George, és egy pillanatra eltűntek a ráncok a homlokáról. – Anya pokoli dühös volt, mikor levágattam a hajam. Mindig birizgálta a nyakamat. Az szörnyű volt.

A két lány egy pillanatra egymásra nézett. – Te nem utálsz lánynak lenni? – kérdezte George.

– Nem, én nem – mondta Anne. – Tudod, én szeretem a csinos ruhákat, meg szeretem a babáimat is. És ebből a fiúk kimaradnak.

– Fúúúj! Elképzelem, ahogy csinos kis ruhácskákkal vacakolsz – gúnyolódott George. – Meg babákkal! Hát, te aztán *tényleg* elég ovis vagy, erre csak ezt tudom mondani.

Anne megsértődött. – Nem vagy valami udvarias velem. Majd rájössz, hogy a bátyáim észre sem fognak venni, ha úgy viselkedsz, mint aki mindent jobban tud. Ők igazi fiúk, nem csak megjátsszák magukat, mint te.

– Hát, ha undokok lesznek velem, akkor én sem fogok *róluk* tudomást venni – vágott vissza George, és kiugrott az ágyából. – És egyébként akarta a fene, hogy bármelyikőtök is idejőjjön. Belemásztok itt az életembe! Én nagyon is jól elvagyok egyedül. Most meg szenvedhetek itt egy hülye ovisal, aki babázik, és még a ruhácskákat is szereti, meg két bamba fiúval!

Anne úgy érezte, ez elég rosszul kezdődik. Nem mondott semmit, inkább ő is felöltözött, felvette a régi sortját meg egy piros pamutpulcsit. George is rövidnadrágot húzott, de ő fiús pólóval. Éppen elkészültek, mikor a fiúk püfölni kezdték az ajtót.

– Kész vagytok már? Georgina ott van? Georgina, gyere ki, még nem is találkoztunk!

George kivágta az ajtót, és emelt fejvel kivonult. Tudomást sem vett a két meglepett fiúról. Peckesen lépkedett lefelé. A három testvér összenézett.

– Nem fog válaszolni, ha Georjinának hívjátok – magyarázta Anne. – Szerintem állati fura lány. Azt mondta, nem akarta, hogy idejőjjünk, mert csak belemásztunk az életébe. Aztán kinevetett, és gorombán viselkedett velem.

Julian átkarolta Anne-t, aki egy kicsit szomorkásnak tűnt. – Fel a fejjel! Mi mindig melletted vagyunk, ne félj! Gyere, menjünk reggelizni!

Mind nagyon éhesek voltak, és a szalonnás tojás illata csábítóan hívogatta őket. Leszaladtak a lépcsőn, jó reggelt kívántak a nagynénjüknek, aki épp akkor tette a reggelit az asztalra. A nagybátyjuk ült az asztalfőn, és az újságot olvasta. Biccentett a gyerekeknek, ők pedig hang nélkül leültek, és azon gondolkodtak, hogy vajon lehet-e beszélni az asztalnál. Otthon mindig lehetett, de Quentin bácsi elég mufurc természetnek tűnt.

George már a pirítósát kente. Fenyegetően nézett a három gyerekre.

– Ne nézz már így, George! – szólt rá az anyukája. – Remélem, már összebarátkoztatok. Meglátjátok, milyen jókat játszatok majd együtt. George, mutasd meg az öblöt az unokatesóidnak ma reggel. Vidd el őket a legjobb fürdőhelyekre.

– Én halászni megyek – mondta George.

Az apja rögtön felnézett az újságból.

– Dehogy mész – közölte szigorúan. – Próbálj meg a változatosság kedvéért egy kis jó modort magadra erőltetni, és vidd el az unokatestvéreidet az öblbe! Megértetted?

– Igen – motyogta George pont olyan mogorva arccal, mint az apja.

– Ó, simán elmegyünk mi egyedül is az öblbe, ha George halászni akar – kotyogott közbe Anne rögtön, és arra gondolt, hogy talán nem is kéne George-ot magukkal vinni, ha ilyen rosszkedvű.

– George pontosan azt fogja tenni, amit mondtam neki – mondta az apja. – Különben velem gyűlik meg a baja.

Így hát reggeli után a négy gyerek összeszedelőzködött, és lement a tengerpartra. Elég jól járható kis ösvény vezetett az öbölbe, boldogan szaladtak lefelé. Ahogy megérezte a nap melegét, és meglátta a tenger kék felszínén a tancoló szikrákat, már George sem volt olyan mogorva.

– Menj csak halászni, ha akarsz – fordult hozzá Anne, ahogy leértek a partra. – Nem fogunk árulkodni. Nem akarunk beleavatkozni a dolgaiddba. Nekünk megvan a mi kis társaságunk, és nem muszáj velünk lenned, ha nem akarsz.

– De azért jöhetsz velünk, ha neked is van kedved – mondta Julian nagylelkűen.

George-ot elég gorombának és faragatlannak tartotta, de azért igazából tetszett neki ez az egyenes hátú, rövid, fekete hajú, csillogó kék szemű kislány, még ha folyton duzzogásra is áll a szája.

George csak bámult.

– Majd meglátom. Nem barátkozom össze senkivel, csak azért, mert az unokatestvérem, meg ilyen hülye dolgok miatt. Csak azok lehetnek a barátaim, akiket kedvelek.

– Nekünk is – vágott vissza Julian. – És az is lehet, hogy mi nem fogunk szeretni téged.

– Ó! – mondta George, mintha ez eddig eszébe se jutott volna. – Hát... az lehet, persze. Engem sokan nem szeretnek, most hogy így belegondolok.

Anne a kék öblöt bámulta. A bejáratánál egy furcsa, sziklás szigetet vett észre, a tetején egy régi, romos kastélynak látszó épületféleséggel.

– Nahát, milyen muris kis hely! Mi lehet a neve?

– Kirrin-szigetnek hívják – válaszolta George, és ahogy a sziget felé fordult, szeme kékebb lett, mint maga

a tenger. – Maga a csoda. Ha véletlenül megkedvellek titeket, egyszer eljöhetnek velem. De nem ígérek semmit. Csak csónakkal lehet megközelíteni.

– És kié ez a muris sziget? – kérdezte Julian.

George nagyon meglepő választ adott. – Az *enyém* – mondta. – Legalábbis egy szép napon az enyém *lesz!* Ez lesz az én saját szigetem, és az én saját kastélyom!

EGY KÜLÖNÖS TÖRTÉNET – ÉS EGY ÚJ BARÁT

A három gyerek hitetlenkedve bámult George-ra.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte végül Dick. – Hogy lehetne a Kirrin-sziget a tiéd? Te most ugratsz?

– Nem ugratlak – csattant fel George. – Kérdezd meg anyát. Ha nem hiszitek el, amit mondok, akkor inkább meg sem szólalok. Nem szoktam hazudni. Szerintem aki hazudik, az gyáva... és én nem vagyok az.

Juliannek eszébe jutott, amit Fanny néni mesélt George-ról. Szavahihetőnek mondta, úgyhogy csak vakarta a fejét, aztán megint ránézett. És ha mégis igazat mond?

– Nos, természetesen hiszünk neked, és nyilván igazat mondasz. Csak hát ez azért tényleg elég furcsán hangzik, tudod? A legtöbb gyereknek nincs szigete, még ilyen kis muris sem, mint ez.

– *Ez egyáltalán nem muris szigetcske* – kiáltotta George indulatosan. – Hanem csodálatos. Vannak rajta nyulak, és olyan szelídek, hogy csak na... meg nagy kormoránok ülnek a másik partján, és sokféle sirály is van. A kastély is fantasztikus, még akkor is, ha *tényleg* teljesen romos.

– Ez jól hangzik – hümmögte Dick. – Hogy lehet, hogy ez a tiéd, Georgina?

George csak nézett rá, de nem válaszolt.

– Bocs – helyesbített gyorsan Dick. – George-ot akartam mondani.

– Gyerünk, George! Meséld el nekünk, hogy lett a tiéd a sziget! – noszogatta Julian, és átkarolta durcás kis unokatestvérét.

A kislány rögtön elhúzódott tőle.

– Ezt ne csináld – mondta. – Még nem vagyok benne biztos, hogy a barátod akarok-e lenni.

– Jól van, na – Julian elveszítette a türelmét. – Akkor legyünk ellenségek, vagy amit akarsz. Nekünk ugyan mindegy. Az anyukád viszont állati rendes, szóval nem lenne jó, ha azt hinné, hogy nem barátkozunk veled.

– Ti kedvelitek az anyukámat? – kérdezte George, némiképpen szelídebben. – Nagyon drága anyukám van, ugye? Na, rendben van, elmondom, hogyan lett az enyém a Kirrin-sziget. Gyertek, üljünk le, de menjünk kicsit arrább, nehogy meghalljon valaki.

Leültek a tengerpart egy félreeső, homokos részén. George az öböl felé nézett, ahol a kis sziget állt.

– Na szóval – kezdett bele. – Évekkel ezelőtt itt majdnem minden az anyukám családjáé volt. Aztán szegények lettek, és majdnem mindenüket el kellett adniuk. De ezt a kis szigetet soha nem vette meg senki, mert mindenki azt gondolta, hogy semmit nem ér. Főleg mivel már évek óta romos a kastély.

– Hogyhogy senki nem vesz meg egy ilyen kedves kis szigetet? – csodálkozott Dick. – Ha lenne pénzem, rögtön megvenném.

– Már csak a ház maradt anya családi örökségéből, a Kirrin-villa, egy kis farm nem messze innen, meg a Kirrin-sziget – mondta George. – Anya azt ígérte, ha nagy leszek, nekem adja. Meg azt is mondta, hogy neki tulajdonképpen most sem kell, úgyhogy végül is már nekem adta. Az enyém. Az én saját kis szigetem, és az engedélyem nélkül senki nem mehet oda.

A három testvér tátott szájjal hallgatta a történetet. Minden egyes szavát elhitték, mert látszott, hogy igazat beszél. Most képzelj el, hogy van egy teljesen saját szigeted! Azért nagyon szerencsés lány ez a George!

– Húú, Georgina... akarom mondani: George! – szólalt meg végül Dick. – Te aztán tényleg nagyon szerencsés vagy. Annyira szép ez a sziget! Remélem, összebarátkozunk, és akkor hamarosan elviszel minket oda. El sem tudod képzelni, mennyire jó lenne.

– Hát... majd meglátjuk – mondta George elégedetten, amiért ilyen nagy érdeklődést keltett az elbeszélése. – Meglátjuk. Még senkit nem engedtem, bár néhány srác már könyörgött itt nekem. De őket nem kedvelem, úgyhogy nemet mondtam.

A négy gyerek hirtelen elcsendesedett, és csak nézték az öbölben úszó, távoli szigetet. Apály volt. Olyan csalóka érzésük támadt, mintha simán átgyalogolhatnának a sekély vízben. Dick kérdezte, hogy lehetséges-e.

– Nem – ingatta a fejét George. – Már mondtam, hogy csak csónakkal lehet átmenni oda. Messzebb van, mint ahogy látszik, a víz pedig nagyon-nagyon mély. Ráadásul mindenfelé sziklák és zátonyok rejlenek, ha nem tudod, pontosan merre kell evezni, rögtön nekik csapódsz. Veszélyes ez a partrész. Volt egy csomó hajótörés.

– Hajótörés! – rikkantott Julian ragyogó szemekkel. – Az már döfi! Soha nem láttam még igazi hajóroncsot. Lehet is látni őket?

– Mindet összeszedték. Kivéve egyet, ami a sziget másik oldalán van. Mélyen a víz alatt. Szélcsendben föléje evezhetsz, és ha lenézel a vízbe, akkor lehet látni a törött árbocot. Mellesleg ez a hajóroncs is az enyém ám!

Ezt már tényleg alig lehetett elhinni. De George nagyon határozottan bólogatott.

– Igen – bizonygatta. – Ez a hajó az egyik ük-ük-ük-nagyapámé volt, vagy valami ilyesmi. Éppen aranyat hozott, méghozzá hatalmas aranyrudakat, hazafelé, mikor a hajója zátonyra futott a Kirrin-szigetnél.

– Húú... mi lett az arannyal? – kérdezte Anne elkerekedett szemekkel.

– Senki se tudja – sajnálkozott George. – Szerintem valaki kilopta a hajóból. Persze lement néhány bűvár megnézni, de nem találtak semmit.

– Hát, ez halálosan izgalmas – lelkesedett Julian. – Bár csak megnézhetném azt a roncsot!

– Végül is... lehet, hogy ma délután el tudnánk menni, apály idején – vetette oda George. – Olyan tiszta és nyugodt ma a víz. Lehet, hogy látnánk belőle egy kicsit.

– Ó, hát ez csodálatos! – mondta Anne. – Húú, de szeretnék látni egy igazi, élő roncsot!

A többiek nevettek. – Hát, nem biztos, hogy olyan nagyon élő lesz – csúfolódott Dick. – Mit szólnál, George, egy jó kis fürdéshez?

– Először össze kell szednem Timothyt – mondta George, aztán felállt.

– Ki az a Timothy? – kérdezte Dick.

– Tudtok titkot tartani? – George egészen lehalkította a hangját. – Otthon nem tudhatja senki.

– Na, mondjad csak! Mi az a titok? – firtatta Julian. – Nekünk elmondhatod. Nem vagyunk árulkodósak.

– Timothy a legeslegjobb barátom – mondta George. – Nem tudnék meglelni nélküle. De anya és apa nem szeretik, úgyhogy titokban kell tartanom. Na, megyek is érte.

Felszaladt a sziklás ösvényen. A többiek nézték, ahogy eltűnik. Arra gondoltak, hogy ő a legnagyobb különc, aki vel valaha is találkozott.

– Ki a fene lehet az a Timothy? – morfondírozott Julian. – Gondolom, valami halászfíú, akit George szülei nem kedvelnek.

A gyerekek a puha homokban hanyatt dőlve várakoztak. Hamarosan tisztán hallhatták George hangját, amint a mögöttük lévő szikláról lefelé ereszkedve legjobb barátját hívogatja.

– Gyere csak, Timothy! Gyere!

Felültek, és akkor végre meglátták ezt a titokzatos Timothyt. De nem halászfíút láttak, hanem egy nagy, barna kutyát, hihetetlenül hosszú farokkal, széles szájjal, amivel mintha vigyorgott volna! Összevissza ugrándozott George körül, majd kibújt a bőréből örömeiben.

– Ez Timothy – mutatta be társát George. – Hát nem tökéletes?

Timothy, mint kutya, igen messze állt a tökéletestől. Alkatilag teljességgel aránytalan, a feje túl nagy, a füle túl hegyes, a farka túl hosszú, és elég nehéz lett volna megmondani, milyen fajta akarna is ő lenni. De olyan bolondos, barátságos, esetlen, nevetni való volt, hogy a gyerekek rögtön megszerették.

– Ó, te kedves! – mondta Anne, és kapott is cserébe egy nedves kutyapuszit az orrára.

– Nem mondom, ez ám a sztár! – vigyorgott Dick, és barátságosan megpaskolta, amitől a kutya örült ugrándozásba kezdett körülötte.

– Bárcsak nekem is lenne egy ilyen kutyám! – sóhajtott Julian, aki tényleg nagyon szerette a kutyákat, és mindig is vágyott egyre. – Hát, George... nagyszerű a kutyusod. Ugye büszke vagy rá?

A kislány elmosolyodott, ettől rögvest meg is változott az arca. Ragyogóan csinos lett. Leült a homokba, a kutya-ja odabújt hozzá, összevissza nyalta, ahol csak érte.

– Borzasztóan szeretem – mondta. – Kint találtam a mocsárban körülbelül egy éve, mikor még kölyök volt, aztán haza is vittem. Anya eleinte kedvelte, de ahogy nőtt, kezdett szörnyen rossz lenni.

– Mit csinált? – kérdezte Anne.

– Hát, baromira rágcsálós – mondta George. – Mindent összerágott, amit csak talált, az új pokrócot, amit anya vett, a legszebb kalapját, apa papucsát, a papírjait meg ilyesmit. És ugatott is. Én szerettem a hangját, de apa nem bírta. Azt mondta, majd megőrült tőle. Meg is ütötte Timothyt, amitől én dühbe gurultam, és durván odamondogattam apának.

– Nagyon letoltak? – kérdezte Anne. – Én nem mernék visszabeszélni az apukádnak. Olyan szigorú!

George elnézett az öböl felé. Az arca megint mogorva lett. – Hát, nem is az számít, hogy milyen büntetést kaptam – mondta –, mert a legrosszabb az egészben az volt, mikor apa kijelentette, hogy nem tarthatom meg Timothyt. És anya is apa pártjára állt, és azt mondta, hogy Timnek mennie kell. Napokig sírtam... Pedig én

sosem sírok, mert a fiúk se sírnak, és én olyan akarok lenni, mint a fiúk.

– A fiúk is sírnak néha – kotyogott közbe Anne, és ránézett Dickre, aki három-négy éve még elég kis sírós-picsogós volt. De Dick erősen oldalba bökte, úgyhogy végül nem folytatta.

George Anne felé fordult.

– A fiúk nem sírnak – makacskodott. – Legalábbis én még nem láttam, és én is mindig próbálok nem sírni. Az olyan ovis. De mikor Tim elment, nem tudtam megállni. Ő is sírt.

– Úgy érted, hogy igaziból könnyezett? – kérdezte Anne.

– Nem, nem könnyezett. Ahhoz ő túl bátor. A hangja volt sírós, csak nyüszített és nyüszített, és olyan szomorúan nézett, hogy majd megszakadt a szívem. Aztán rájöttem, hogy nemigen tudok én elválni tőle.

– És aztán? – kérdezte Julian.

– Elmentem Alfhoz, egy ismerős halászfíúhoz – folytatja George –, és megkérdeztem, hogy megőrizné-e Timet nekem, ha neki adom az összes zsebpénzem. Azt mondta, igen, és úgy is lett. Ezért nincs soha semmire pénzem, mind elmegy Timre. Úgy néz ki, rettentően sokat eszik, ugye, Tim?

– Vau! – Tim a hátára hemperedett, mind a négy bozontos lába az égnek állt. Julian megcsiklandozta.

– És mi van, ha édességet vagy jégkrémet akarsz enni? – kérdezte Anne, aki a zsebpénzét jórészt ilyesfajta dolgokra költötte.

– Semmi. Simán elvagyok nélküle.

Ez elég borzasztóan hangzott a többieknek, akik imádták a jégkrémet, a csokit meg az édességeket, és jó sokat is ettek belőle. Csak bámultak George-ra.

– De gondolom, hogy a többi gyerek, aki itt játszik a parton, szívesen megosztja veled az édességet meg a fagyit, meg ilyeneket, nem? – kérdezte Julian.

– Azt nem hagyom nekik – válaszolta George. – Ha én soha nem tudok adni nekik semmit, akkor nem ér elfogadni, ami az övék. Úgyhogy azt mondom, hogy nem.

Egy jégkrémárus csengetését lehetett hallani a távolból. Julian benyúlt a zsebébe. Felugrott, és elrohant pénzét csörgetve. Néhány perc múlva megint visszajött, négy hatalmas adag csokis jégkrémmel a kezében. Adott egyet Dicknek, egyet Anne-nek, aztán odanyújtott egyet George-nak is. George vágyakozva nézte, de megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm – mondta. – Hallottad, amit mondtam. Nekem nincs pénzem ilyesmire, úgyhogy nem is tudom megosztani veled, és a tiédet meg nem vehetem el. Elég smucig dolog ilyesmit elfogadni, ha egyáltalán nem tudsz visszaadni belőle semmit.

– Tőlünk elfogadhatod – Julian megpróbálta George barna kezébe adni a fagyit. – Mi az unokatesóid vagyunk.

– Nem, köszönöm – ismételte George. – De azért tényleg nagyon szép tőled, meg minden.

A nagy, kék szempár kedvesen nézett Julianre, a fiú meg csak ráncolta a szemöldökét, próbálta kitalálni, miként vehetné rá ezt a makacs lányt, hogy elfogadja tőle a fagyit. Aztán elmosolyodott.

– Hallgass ide – mondta –, van neked valamid, amit mi állatira szeretnénk, ha megosztanál velünk. Tulajdonképpen rengeteg olyan dolgod van, amin megosztozhatnánk, ha te is akarod. Te megosztod ezeket velünk, mi meg veled a jégkrémet meg az ilyesmit. Érted?

– Miféle dolgaimon akartok osztozkodni? – kérdezte George elképedve.

– Van neked egy kutyád – kezdte a felsorolást Julian, és meglapogatta a nagy, barna ebet. – Őt nagyon szeretnénk, olyan kis aranyos. Meg van egy kedves kis szigeted is. El sem hiszed, mennyire fel lennénk dobva, ha néha a miénk is lehetne. És van egy hajóroncsod. Szeretnénk megnézni, és megosztani azt is. A fagy meg az édesség nem olyan jó, mint a te dolgaid, úgyhogy megalkudhatnánk valahogy.

George Julian barna szemébe nézett. Egyszerűen nem tudta nem kedvelni Juliant. Nem volt rá jellemző, hogy bárkivel is megoszson valamit. Mindig egyedüli gyerek volt, magányos, eléggé félreértett kislány, mogorva és lobbánékony. Sosem voltak barátai. Tim felnézett Julianre, és látta, hogy valami nagyon szép, csokiszerű dolgot kínál George-nak. Felugrott, és nagy barátságosan képen nyalta a fiút.

– Itt a válasz, látod? Tim szeretné, ha megosztoznánk rajta – mondta Julian nevetve. – Szeretné, ha lehetne három új barátja.

– Hát úgy tűnik, mintha tényleg szeretné – suttogta George, és jelezve, hogy részéről áll az alku, elvette a csokis jégkrémet. – Köszönöm, Julian. Én is megosztom majd veletek, amim van. De ígérjétek meg, hogy soha nem mondjátok el otthon senkinek, hogy megtartottam Timet!

– Persze hogy megígérjük – fogadkozott Julian. – De nem hiszem, hogy anyukád vagy apukád ezt annyira bánná, így, hogy Tim nem is lakik a házban. A fagy milyen? Finom?

– Húúú, ez a legfinomabb, amit valaha is kóstoltam! – bizonygatta George majszolás közben. – Jó hideg. Még nem is ettem idén. Egyszerűen FENSÉGES!

Tim részesült a finomságból, George adott neki egy-két falásnyit a végéből. Aztán megfordult, és rámosolygott a három gyerekre.

– Kedvesek vagytok – mondta. – Egyébként meg örülök, hogy eljöttetek. Vigyünk ki egy csónakot délután, aztán evezzünk körbe a szigeten, és nézzük meg a hajóroncsot, akarjátok?

– Még szép! – mondták egyszerre mind a hárman, és még Tim is csóválta a farkát, mintha értené.

EGY IZGALMAS DÉLUTÁN

Mindannyian úsztak egyet aznap délelőtt, és a fiúknak be kellett ismerniük, hogy George sokkal jobb úszó, mint ők. Nagyon erős volt, nagyon gyors, és víz alatt is tudott úszni, hihetetlen sokáig bírta egy levegővétellel.

– Elképesztő jó vagy – mondta Julian elragadtatva. – Kár, hogy Anne nem jobb egy kicsit. Anne, neked nagyon keményen kéne gyakorolnod az úszótempókat, ha valaha is olyan messzire ki akarsz úszni, mint mi.

Ebédidőre mindannyian nagyon megéheztek. Visszamentek, fel a sziklás ösvényen, és remélték, hogy kellemő mennyiségű étellel várják őket. Nem csalódtak. Hideg hús és saláta, szilvás lepény öntettel, és a végén sajt. Alaposan belaktak mindannyian!

– Mit csináltok ma délután? – kérdezte George anyukája.

– *George* kivisz minket a csónakkal, és megnézzük a hajóroncsot a sziget másik oldalán – csacsogta Anne.

A nagynénje nagyon meglepődött. – *George* visz ki titeket!? Hogyhogy, *George*? Mi ütött beléd? Soha senkit nem vittél még el oda, pedig rengetegszer kértelek!

George nem sietett a válasszal, csak ette tovább a szilvás lepényét. Egyetlen szót sem szólt egész ebéd alatt.

Az apja, a gyerekek legnagyobb megkönnyebbülésére, nem jelent meg az asztalnál.

– Hát, George, nagyon örülök, hogy próbálsz azt tenni, amit az apád mond – kezdte megint az anyukája. De George csak a fejét rázta.

– Nem azért csinálom, mert kell. Hanem azért, mert én akarom. Soha senkit nem vinnék el oda, akit nem kedvelek, még ha maga az angol királynő is az illető, akkor sem.

Fanny néni nevetett. – Hát, az jó hír, hogy kedveled az unokatestvéreidet – mondta. – Remélem, ők is téged!

– Hát persze! – Anne buzgón bólogatott, mert nagyon szeretett volna furcsa kis unokatestvére kedvében járni. – Szeretjük George-ot... és szeretjük Ti...

Éppen azt akarta volna mondani, hogy Timet is szeretik, mikor valaki úgy bokán rúgta, hogy felkiáltott a fájdalomtól, és eleredtek a könnyei. George rámeredt.

– George! Miért rúgtad meg ilyen csúnyán Anne-t, mikor éppen ilyen szépeket mondott rólad? Azonnal állj fel az asztaltól! Nem tűröm ezt a viselkedést!

George szó nélkül otthagya az asztalt. Kiment a kertbe. Éppen maga elé vett egy szelet kenyeret, és vágott egy kis sajtot, most mindez ott maradt a tányérján. A három testvér csak bámulta nagy szorongva. Anne nagyon felizgatta magát. Hogy lehetett ilyen hülye?! Egyszerűen elfelejtette, hogy Timről nem lehet beszélni!

– Jaj, tessék visszahívni George-ot! – szepegte. – Nem akart ő megrúgni! Véletlen volt!

De a nagynénjük nagyon mérges volt. – Csak egyetek tovább nyugodtan! George meg duzzogjon, ahol akar. Te jó ég, tényleg nagyon problémás ez a gyerek!

A többieket nem az aggasztotta, hogy George duzzog, viszont attól tartottak, hogy a történetek után talán már nem is akarja majd megmutatni nekik a roncsot!

Csendben fejezték be az ebédet. A nagynénjük kiment megtudakolni Quentin bácsitól, hogy óhajt-e netán még egy kis lepényt. Ő ugyanis egyedül evett a dolgozósobájában. Ahogy Fanny néni kitette a lábát a konyhából, Anne fogta a George tányérján árválkodó kenyeret és sajtot, majd kiszaladt a kertbe.

A fiúk nem szidták le. Tudták, hogy Anne nem mindig tud vigyázni a nyelvére, de aztán mindig próbálja helyre tenni a dolgokat. Nagyon bátor dolognak tartották, hogy volt mersze megkeresni George-ot.

George hanyatt feküdt a fűben egy nagy fa alatt. Anne odament hozzá. – Sajnálom, George, majdnem nagyon nagy bajt okoztam. Itt a kenyered meg a sajtod. Elhoztam neked. Megígérem, soha többé nem fogom elfelejteni, hogy nem beszélhetünk Timről.

George felült. – Most már nagyon jó okom van rá, hogy ne vigyelek el titeket a roncsához – mondta mérgesen. – Hülye ovis!

Anne-nek elszorult a szíve. Éppen ettől félt. – Hát persze, megértem, hogy engem nem akarsz elvinni. De a fiúkat elvihetnéd, George. Végül is ők nem tettek semmi rosszat. És egyébként meg baromira belém rúgtál. Nézd meg ezt a foltot!

George megszemlélte az okozott zúzódást, aztán Anne-re nézett. – De nem lennél nagyon szomorú, ha Dicket meg Juliant elvinném, téged meg nem? – kérdezte.

– Dehogynem – Anne lemondóan vállat vont. – Azt viszont nem akarom, hogy a fiúk miattam lemaradjanak erről az élményről, még akkor sem, ha én kénytelen vagyok.

George ekkor igen meglepő dolgot művelt. Hirtelen átölelte Anne-t! Aztán rögtön el is szégyellte magát, mert ugyebár a fiúk nem tesznek semmi ilyen érzelgős dolgot! Márpedig neki a fiúk viselkedése volt a mérvadó.

– Nincs semmi baj – morogta, és elvette a sajtos kenyeret. – Kis híján állati nagy hülyeséget okoztál, én meg beléd rúgtam, szóval kvittek vagyunk. Természetesen te is jöhetsz ma délután.

Anne visszasietett, hogy elújságolja a fiúknak, minden rendben. Negyedóra múlva a négy gyerek már szaladt is le a partra. Egy csónak mellett barna, tizennégy éves halászfűű ácsorgott, mellette pedig Tim.

– A csónak előállt, George – jelentette széles vigyorral.
– Meg Tim is.

– Köszönöm – válaszolta George, és intett a többieknek, hogy szálljanak be. Tim is beugrott, és úgy csóválta hosszú farkát, hogy majd elrepült. George belökte a csónakot a hullámok közé, aztán ő is bemászott. Megragadta az evezőket.

Kitűnően evezett, a csónak csak úgy hasította az öböl vizét. Csodálatos délután volt, a gyerekek élvezték a csónak ringását. Tim ott állt a hajó orrában, és ugatott, mikor egy-egy hullám lespriccelte.

– Nagy fazon ez a kutya – mondta George, és jól meghúzta az evezőket. – Úgy ugatja a hullámokat, mint az őrült, aztán meg dühös, amikor képen törlik. Egyébként rettentő jól úszik.

– Olyan jó, hogy van velünk egy kutya, nem? – kérdezte Anne, aki igyekezett jóvátenni a hibáját. – Annyira kedvelem!

– Vau – hálálkodott Tim mély hangon, majd hátrafordult, és megnyalta Anne fülét.

– Szerintem tudja, miről beszélek – kacagott boldogan Anne.

– Persze hogy tudja – mondta George. – Minden egyes szót ért.

– Nahát... Mindjárt odaérünk a szigetedre – Julian izgatott lett. – Nagyobb, mint gondoltam. És milyen érdekes ez a kastély!

Már közel jártak a szigethez. Mindenfelé éles sziklák, zátonyok leselkedtek. Ha valaki nem tudta pontosan, merre kell navigálni, akkor se csónakkal, se hajóval nem tudott kikötni. A sziget kellős közepén, egy alacsony dombon állt a romos épület. Valaha nagy, fehér kövekből építették, mára csupán megroggyant boltívek, düledező tornyok, romos falak meredeztek az égnek, csupán ennyi maradt az egykoron gyönyörű, büszke és erős kastélyból. Már csak csókák fészkeltek benne, és sirályok ültek a felső köveken.

– Irtó titokzatosan fest – mondta Julian. – Jó lenne a közelében kikötni, hogy megnézhessem a kastélyt! Mekkora szám lenne eltölteni benne egy-két éjszakát!

George abbahagyta az evezést. Felderült az arca. – Nahát, ez igazán nem rossz ötlet! Fura, hogy ez eddig eszembe sem jutott, pedig tényleg, mekkora szám lenne! Egy éjszaka a szigetemen! Tök egyedül, csak mi négyen. Vinnénk ételt, italt, és azt játszánánk, mintha tényleg ott laknánk, meg minden. Állati jó lenne, nem?

– Szuper jó lenne – Dick vágyakozva nézett a sziget felé. – Mit gondolsz, elengedne az anyukád?

– Nem tudom – vont vállat George. – Talán. Megkérdezhetnéd.

– Nem köthetnénk ki ott ma délután? – kérdezte Julian.

– Hát, ha látni akarjátok a roncsot, akkor nem – mondta George. – Teára haza kell érnünk, és eltart egy ideig, amíg átevezünk a Kirrin-sziget másik oldalára és vissza.

– Hát... én szeretném látni a roncsot – mondta Julian, aki a sziget és a rejtelmes hajóroncs között vívódott. – Add át kicsit az evezőket, George! Nem evezhatsz végig egyedül!

– Dehogynem – tiltakozott. – Bár azt tényleg tudnám élvezni, hogy a változatosság kedvéért csak úgy hátradőlök a csónakban, és lógatom a lábam! Ezen a sziklás részen még átevezek, aztán átveheted a kormányzást, amíg nem érünk megint valami zűrös részhez. Ezek a sziklák itt az öböl körül szörnyen veszélyesek, nem viccelek!

George és Julian helyet cseréltek a csónakban. Julian jól evezett, de korántsem olyan gyorsan, mint George. A csónak csak siklott tovább, lágyan ringatózva. A sziget mögé kerülve megcsodálták a kastély másik oldalát is. A nyílt tenger felől még romosabbnak tűnt.

– Az erős szelek a nyílt tenger felől jönnek – magyarázta George. – Ezen az oldalon nem sok maradt az egészből, csak ez a pár rakás kő. De van itt egy jó kis kikötőhely, mármint annak, aki tudja, merre keresse.

George idővel visszavette az evezőket, és egy kicsit kifelé navigált. Aztán megállt, és visszanézett a partra.

– Honnan tudod, hogy a roncs felett vagy? – kérdezte Julian tanácstalanul. – Én nem tudnám megmondani!

– Hát, látod ott azt a templomtornyot a szárazföldön? – mutatta George. – Meg ott azt a hegycsúcsot? Tudod, mikor pontosan egy vonalba kerülnek egymással a kastély két tornya között, akkor majdnem pont a roncs fölött vagy! Erre már sok-sok évvel ezelőtt rájöttem.

A gyerekek szájátva lesték, amint a távoli hegycsúcs és a templomtorony egy vonalba ér. Kíváncsian kukucskáltak le a tengervízbe, hogy vajon látható-e már a roncs.

A víz tökéletesen tiszta és sima volt. Egy szélfodor sem törte meg tükrét. Tim is lefelé bámul, fejét oldalra billentve, fülét hegyezve, mintha tudná, mit keres! A gyerekek csak nevettek rajta.

– Még nem vagyunk egészen felette – mondta George, szintén a mélységet kutatva. – Olyan tiszta ma a víz, hogy nagyon mélyre le lehet látni. Várjatok, húzok egy kicsit balra.

– Vau! – Tim hirtelen heves farokcsóválásba kezdett, és a következő pillanatban a három gyerek észrevett valamit mélyen a víz alatt.

– Ott van a roncs! – kiáltotta Julian, és majdnem kiesett a csónakból izgalmasában. – Látom egy kicsit a törött árbocot. Oda nézz, Dick, oda nézz!

A négy gyerek meg a kutya orra szinte súrolta a vizet. Kicsivel később már ki tudták venni a hajótest sötét körvonalait, amelyből törött árboc meredt felfelé.

– Kicsit félrebillent – mondta Julian. – Szegény öreg hajó! Rossz lehet neki, hogy csak fekszik a tengerfenéken, és lassan darabokra foszlik. Jó lenne lemerülni, hogy közelebbről is megnézhessem!

– Na, és mi tart vissza? – kérdezte George. – Rajtad van az úszónadrágod! Én már sokszor lemerültem. Veled megyek, ha Dick itt tudja tartani a csónakot a közelben. Van egy áramlat, ami folyton a tenger felé sodorná. Dick, dolgoznod kell majd egy kicsit a lapáttal, hogy egy helyben tudd tartani!

Ledobták magukról a sortot és a trikót. Mind a ketten fürdőruhát viseltek alatta. George a csónak végéből egy

szép fejessel a vízbe vetette magát. A többiek elismeréssel figyelték, ahogy erős csapásokkal löki magát egyre mélyebbre, lélegzetét visszatartva.

Amikor újra felbukkant, csak úgy kapkodott a levegő után. – Hát, majdnem lementem a roncsig – mondta. – Megint csak a szokásosat láttam, belepte a hínár, tengeri csiga borítja, meg ilyenek. Bárcsak be tudnék úszni a hajóba! De sosincs hozzá elég levegőm. Most te jössz, Julian.

Úgyhogy Julian is lemerült, de ő korántsem bizonyult olyan jó víz alatti úszónak, mint George, úgyhogy nem ért le olyan mélyre. Nyitott szemmel ereszkedett lefelé, és amennyire tőle tellett, jó alaposan körülnézett a hajó fedélzetén. Nagyon elhagyatott és furcsa volt. Juliannek nem tetszett annyira, meglehetősen nyomasztónak találta, s a csalódástól kicsit el is szomorodott. Amikor felszínre emelkedett, nagyon örült, hogy megint mélyeket lélegezhet, és érezheti a nap melegét.

Bemászott a csónakba. – Elég izgalmas – lihegte. – De az lenne az igazi, ha alaposan megnézhetném ezt a roncsot, ha lemehetnék a fedélzet alá a kabinokba körülnézni. És gondoljátok el, mekkora buli lenne, ha tényleg talál-nánk arannyal teli ládákat!

– Ne álmodozz – legyintett George. – Mondtam már, hogy igazi bűvárok is jártak lent, és nem találtak semmit. Mennyi az idő? Francba! El fogunk késni, ha nem indulunk most rögtön haza!

Úgyhogy nagyon összekapták magukat, siettek, ahogy csak bírtak, így mindössze csak öt percet késtek a teáról. Utána Timmel a sarkukban elkószáltak a mocsárhoz, és mire eljött a lefekvés ideje, már mind olyan álmosak voltak, hogy alig bírták nyitva tartani a szemüket.

– Hát akkor jó éjt, George! – ásított Anne, és bebújt az ágyába. – Csodás napunk volt, hála neked!

– *Nekem* is csodás napom volt – mondta George kicsit flegmán. – Hála *nektek*. Örülök, hogy itt vagytok. Jól el fogunk szórakozni. És ugye szeretni fogjátok a kastélyomat meg a kis szigetemet?

– Óóó, igen – felelte félálomban Anne. Amikor egy pillanattal később elaludt, hajóroncsokkal, kastélyokkal és szigetek százaival álmodott. Vajon mikor viszi már el őket George a szigetre?